

Од истог писца

Насмејани свей̄и

Тако замишља̄м небо

Савршенс̄ӣво вай̄ре

Концер̄ӣ за 1001 дуба̄њ

Хороско̄ӣ

Плави чӯйерак

Хо̄дајӯћи на рукама

Гарави сокак

МИРОСЛАВ АНТИЋ

Издајство лирике

■ Laguna ■

Copyright © Мирослав Антић
Copyright © 2020 овог издања, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Све је само ђолико велико, колико смо ми мали у седи.
И све је ђолико мало, колико смо ми у седи велики.*

Кћери Жењи

САДРЖАЈ

Издајство лирике.....	9
Неизвесност безумља.....	71
Парафразе	95
Споменик.....	129

Муромец Апрель 86

Сам. Сост. Муром.

Директор: Каз

ИЗДАЈСТВО ЛИРИКЕ

Писма и дописнице себи и другима

Impoanab
Arum 86.

1.

Лечилишиће Јунаковић, 1. фебруара 1986.

Тамо где блиста површност, мудри се на време повлаче у своје сенке.

2.

На мој рођендан, Корчула, 14. марта 1951.

Изгледа, престао сам да волим. Почео сам да мислим љубављу. Изгледа да сам издао најлирскије у себи. Почео сам да мислим осећањима.

Седи уз мене и гледај како се ватра за димом, упрегнутим у варнице, полако улива у небо. Не питај после откуд у овом самотном крају такво обиље звезда.

Кад одем, ваздух ће постати помало рапав и бољеће. На усни. И у грудима. А о напуклом миру камења, земље и цвећа, боље да и не говорим.

Ако је живот материја, ако су осећања материја, па ето: и вечност, ако је материја, ипак остаје оно што се не да објаснити.

Постоји нешто на свету, нешто, а у то сам сигуран,
што никад неће бити само од материје. То су та моја
питања, милион пута бржа него светлост.

3.

Париз, улица Жоливе, 1. мај 1970.

Времена пузе понизно као пси. Прилазе. Лижу ми
руке и по прабини машу репом.

Гадим се верности пролазног.

4.

Мосћар, крај фебруара 1985.

Сновима је најтеже. Они увек морају бити будни.

5.

Швајцарска, Аљддорф, 1983.

Нисмо ми различити. Различите су наше запањујуће
сличности.

6.

Јурмала – Рија, 1978. Балтик. Беле ноћи.

Јуче сам зобао песак. Пробај то мало са мном. Бићемо
цео дан обала или пустиња.

Данас сам јео земљу. Пробај то мало са мном. Би-
ћемо цео дан сами у небу: планета.

Сутра ћу јести брезе. Па пробај и то мало са мном.
Бићемо цео дан шума препуна сунца и мириса. И
сенки понеке птице која се уплашила.

Прекосутра ћу гутати само облаке. Пробајмо, бићемо цео дан нечија коса на образу и личићемо на ваздух.

7.

Нијајапа, 1979.

Свако се данас догодило одавно. Изгледа да ми је намењен дужи задатак од времена.

8.

Мокрин, код Славка Ариша, 1965.

Нема школе за богове. То или јеси сам по себи, или никада нећеш моћи да научиш.

9.

Ешоал, Париз, 1961.

Свака слобода је рат на почетку, а срамота на крају.

10.

Моније Карло, 1956.

Моја је мисао лако ухватљива и глатка и свако је одмах разуме. Осим мене.

11.

Жабалъ, чарга, 1959.

Изгледа да сам се неопрезно исувише намножио. О, најлепша мекото, по величини равна невидљивом, био сам спреман да тврдим да је велика част бити: ја.

Нисам се кретао додиром, него обухватањем. И био сам слободом тако силовито опчињен да ми је било непријатно и неудобно и то што припадам себи. Заиста сам се неопрезно исувише намножио.

Из поштовања према овој мисли стојим пред собом мирно, док се јутро наслања на јутро, док ме чекам као своје непрекидно ја. Огромне рибе вечности панцирном звуком крљушти упорно нас опомињу да није разлика у времену, него у разуму међу нама.

12.

У Лењиновој радној соби, Кремљ, 1967.

Добро, револуција једе своју децу. Али и своје очеве.

13.

Мокрин, іродље, 1962.

Старе песме се плачу.

14.

Беч, Прајер, 1975.

Чим игра добије правила, претвара се у замор. И са игром се треба играти.

15.

Москва, хоїел „Пекинї“, 1972.

Побацај наше старе слике. То нисмо на њима ми, већ неко нама драг и познат: наш мост из једног бића у неко сасвим друго биће.

Непрекидно пролазимо кроз привиде. Тек што на себе навикнемо, већ смо странци. Јесмо ли ово ми, или тек наше могућности?

Хајде, седи и попиј са мном бар један литар даљине. Присетимо се мало шта је било пре времена. Гране нам ничу из ушију. Нека се расцветају. Ми смо више од пролећа него пролеће, водоскок млека и мермера.

Хеј, ја! Поведи ме, не са собом, већ са мном. По-бацај наше старе слике. То нисмо на њима ми, него успомена на нас.

16.

Урук, 1976.

Ко уђе а не уме да изиђе, шта му је уопште требало да се бави и кретањем?

17.

Мокринско јрoдљe, 1951.

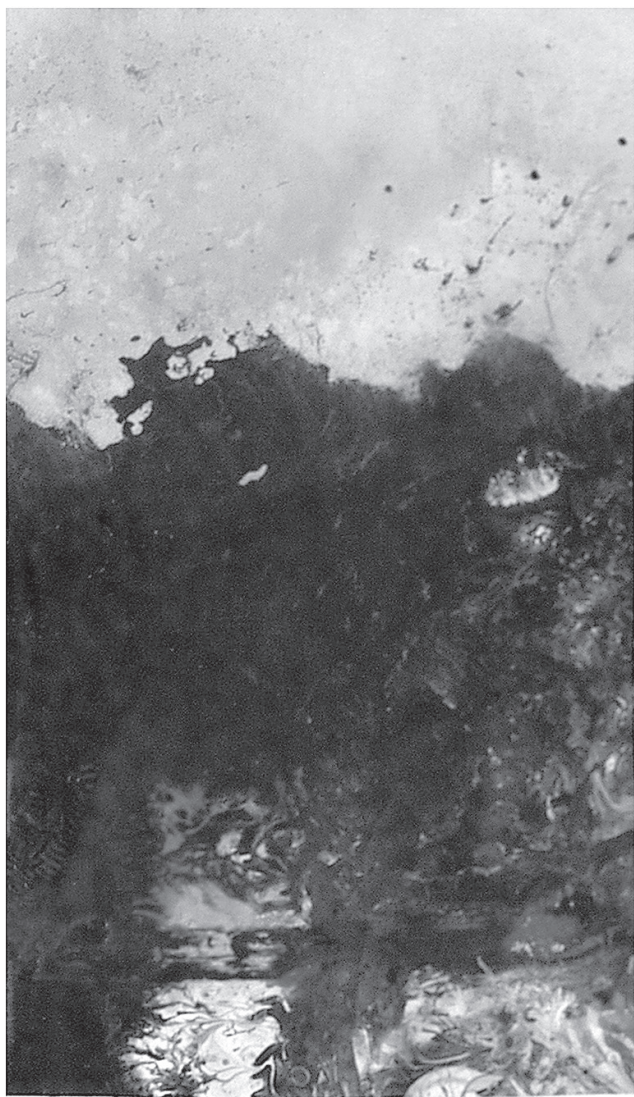
Немој да кривиш претке. Понизност није наследна.

18.

Стокхолм, 1983.

Не истицати се стасом, титулама и церемонијама. Не истицати се обећањима. Кад су тешка од громава, небеса силазе ниско и не личе на васиону. Зато се велики људи не разликују од човека и тешко их је учити.

Необично је оно што је, у ствари, страшно обично.

"Как Лихав хоту погубила."
Август 79.

19.

Фиренца, 1976.

Хајде, сад се умири, али више немој да ствараш и нагомилаваш већ створено.

20.

Мадрид, музеј Праго, 1966.

Голе нас коже рађају и до гола нас љуште у љубомори земног, кад схвате да нас губе. Љуште нас као воће. Чупају као птице. Деру нас као дивљач.

Све што смо брижно сакупљали, сакупљали смо узалуд. Све нам одузимају. Не само перје лепоте и крзно охолости, не само накит славе него и оно најличније.

У она друга чудеса, што те у вечности чекају, не можеш понети очи, зубе, нокте ил' косу, ткиво, дах или снове.

Ал' горе од свега је то што тамо не можеш понети ни своје успомене, баш оно најинтимније, као једини доказ да си заиста имао некаква људска посла у свом и туђим животима.

21.

Ирак, оаза Дуђаила, 1976.

Простору си ти простор. Перспективи си ти перспектива.

22.

Клермон Феран, 1977.

Ко пре сазревања нагло порасте, тај је изнутра вечно
кржљав.

23.

Врело Босне, 1955.

Онај ко тече узводно, ушће му је у извору.

24.

Нови Сад, 1954, зора, Београдски кеј.

Ово је песма једне кошуље, заљубљене до оковратника
у једну сасвим баналну дрвену штипаљку, и гласи:

Држиш ме на овој љуљашци да не оклизнем. Да ми
сузе испаре на сунцу. Захваљујући теби, моћи ћу мало
да се нашалим са стоком и живином у овом дворишту.

Надимаћу се. Раскопчаћу сву дугмад на свом плат-
неном телу. Цело преподне бићу застава која рука-
вима шамара ветар и мирише на сапуницу и небо.

Држи ме чврсто, али немој да ми завидиш. Мене
по подне пеглају.

25.

Черевих, код Доде Савића, 1981.

Вишње: свакој птици испало по једно око и виси на
зеленој петељци погледа.

26.

Койенхајен, ѿрајекѿ за Малме, 1980.

Овде стварност вероватно и не постоји. Све што у себи осећам, додирујем и видим, то је оно нереално у мени.

Шта треба јутру да ме уходи? Да хода за мном на прстима? Ваља васпитавати ту природу. Зар она не разуме да сам исувише многострук за овај пљоснати свет? Живим ужасно збијен живот.

У ствари, ја сам сан који себе сања.

27.

Панчево, Улица Браће Јовановић, 19. Седми разред.

Већ чујем да сам ехо нечега што се тек припрема да сутра буде звук.

28.

Софија, хоѿел „Плиска“, 1974.

Зашто је све што јесте онако као што, у ствари, није? Што већа крошња, двоструко је већа и сенка крошње. Што већа слава, двоструко је већа и сенка славе. И што је већа радост, двоструко је већа и сенка радости.

Што већа светиња, двоструко је већа и сенка светиње. И што је већа слобода, двоструко је већа и сенка те слободе.

30.

Вашинѿѿон, Џорѿѿаун, 1979.

Човек је човечанство себе, а не мене.

31.

Айланѝа, 1979.

Свака част светлосним рекламама. Поштовање њиховој судбоносној лакомислености од љубичасте магле неонске душе и стаклене слузокоже.

Па није баш свако умео у градоносним ноћима, док га раздијају ледом и комадима црепа, да живи последњи пут и умре последњи пут – намигујући.

32.

Лечилишће Јунаковић, 1986.

Ето, то је мој живот. Све почињем у несвести. Пипам. Пронађем кваку једног дана.

Не знам на ком сам спрату човечанства. Јесу ли врата? Или прозор? Свеједно.

Зажмурим и закорачим са висине.

33.

Кикинда, код Баће, 1984.

Не могу да се помирим са овом врстом човечанства. Још имам чуло невиности и радости. И не могу да журим. Да се грчим и кидам. Да будем привремен. Ја брусим своје очи у драго камење.

34.

Нови Сад, кућа Анђића, 1985.

У мени уместо срца куца пун месец, светао, али сав у кратерима.